

கம்பனின் சொல்-ஆட்சித்திறன்

கிறஷ்ணபிள்ளை விசாகநாயகர்

ஆய்வுக்கருக்கம்

தமிழகக்காவிய இலக்கிய வரலாறில் கம்பராமாயணத்திற்குத் தனித்துவமானதோர் இடமுண்டு. 'காவியம்' என்ற இலக்கிய வடிவம் அவ்வாறே தீர்மானி அத்தகைய அடிக்கல்புகளையும் தயாரித்தே கொண்டிருப்பதை இக்காவியத்தின் சிறப்பம்சமாகவும், கம்பராமாயணம் குறித்த முனைவர் சித்தாதகன் பெரிசும் அகனைய மட்டுப்படுத்தியதே அதன் சங்ககாலப்பெயர். கம்பராமாயண நெய்திநடை, அந்த நெய்திநடையினால் கட்டணங்கும் அடிக்கல்புகள் தொடர்பான ஆய்வுகள் பெரிசும் முனைப்பினால் சூழும் ஆய்வுகளில் காணப்படுகின்றது. நெய்திநடையாட்சியின் அம்சங்களை நிரூபண கவிஞர்களைக் காண்பது அரிதாகும். காவியப்படைப்பாளர்கள் நெய்திநடைக்கு இருக்கக்கூடிய முக்கியத்துவத்தினை முற்றிலும் உணர்ந்த ஒரு திருவாரீசர் தனது செம்பரடகணைக் கம்பன் படைத்துள்ளார். கம்பனின் நெய்திநடையைச் சிறப்பிப்பதும் அந்நெய்திநடையின் பொருள், சொல்-ஆட்சி, சொற்களவாட்சி முதலானவை. இக்கட்டுரையானது கம்பனது சொற்களவாட்சித் திறனைத் தெரிவிப்பதற்கு கம்பராமாயணச் செம்பரடகன் சிவவந்திரனைத் துணைக்கொண்டு இலக்கியமட்டு கட்டமுனைகிறது.

திறவுச்சொற்கள் : கம்பன், கம்பன் சொல் ஆட்சித்திறன், கம்பனின் நெய்திநடை ஆக்கக்கூறுகள், கம்பன் கவிதை.

1.0 முன்னுரை

தமிழகக் காவியவரலாறு நீண்ட ஒரு பாரம் பரிபுத்தையாகொண்டது. கம்பராமாயணத்திற்கு முன்பே தமிழில் காவியம் படைக்கும் முயற்சிகள் காணப்பட்டிருந்தாலும் 'காவியம்' என்ற இலக்கிய வடிவத்தின் முதிர்ச்சியையும் அதன் வளப்பையும் கம்பராமாயணத்தில் தான் தரிசிக்க முடிகிறது. சங்க இலக்கியங்களிலும் நாயன்மார்க் மற்றும் ஆழ்வார்க் பாசர்களிலும் இராமகாணதயின் வகைமைக் கூறுகள் பலவும் பயின்றுவந்த ஒரு குழுவில் கம்பராமாயணம் தோற்றம் பெற்றது. வடமொழிவியைமந்த வானியி இராமாயணத்தை மூலநூலாகக் கொண்டு இராமகாணதயினைப் பாடமுனைந்த கம்பன், தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கு ஏற்ப அதனைப் படைத்தளிப்பதில் பெரிதும் கரிசனை கொண்டிருந்தான். இப்பின்புலத்தில் மூன்றுவிதங்களைச் சிறிது விடுபட்டு, பாத்திரங்களின் பேச்சுக்கள், நிகழ்ச்சிகள் முதலானவற்றில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி 'இறவாப்புக்ருடைய'

காவியமாகக் கம்பராமாயணத்தைப் படைத்தான். 'கவிச்சக்கரவர்த்தி' என்ற விருதால் சிறப்பிக்கப்பட்ட கம்பனின் 'படைப்புமேதாவிலாசம்' ஆராய்ச்சி யானர்களுக்கு விபிப்பையும், விருந்தையும் ஒருசேர அளிப்பதாக உள்ளது. கம்பராமாயணம் உருவாகும் காலம் வரையிலான தமிழ்நாட்டினர் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் குழுவ்கள், இலக்கியப் படைப்பாக்க முயற்சிகள், கல்விச்சூழல்கள், காலத்தோறும் தமிழ்மொழி அடைத்துவந்த பரிணாமவளர்ச்சி (மொழிக்குழைவுத் தன்மை) முதலான பல்வேறு காரணங்கள் கம்பனின் படைப்பு மேதாவிலாசத்துக்குப் பின்புலங்களாக அமைந்திருந்தாலும், கடவுள், அவற்றிற்கும் மேலாகக் கம்பனுக்கு இருக்கக்கூடிய பேரறிவு, கவித்துவ ஆற்றல் பன்மொழி-அறிவு, கற்பனைவளம் முதலானவற்றையும் சேர்த்திருக்கொண்டே கம்பனது கவிமேதாவிலாசத்தைக் கண்டு கொள்ள வேண்டும்.

இக்கட்டுரைவானது காலியப்படைப்பின் துட்பங்களில் ஒன்றாக அமைந்து அதன் மொழி நடைவினைப் பெரிதும் கட்டமைக்கின்ற கம்பனது சொல்-ஆட்சித்திறனை இனங்கண்டு அதனை வகைப்படுத்துவதுடன் அதன் வணப்பையும் எடுத்துக்காட்ட மூளைநிறு.

1.1 காப்பியத்தின் சொற்கையாட்சியின் முக்கியத்துவம்

காப்பியம் ஒன்றுக்கு வணப்புச் சேர்ப்பதில் மொழிநடைக்குப் பிரதான பங்குண்டு. காப்பியத்திற்கு ஏற்றவகையில் அதன் மொழிநடை அமைதல் வேண்டும். இந்த மொழிநடை பல்வேறு அடிப்படைக் கூறுகளில் தங்கியிருக்கும். மொழிக்கூறுகளின் அமைப்பு வெளியீட்டுமுறை, ஒலிக்கூறுகளைப் பயன்படுத்துப்திறன், சொல்-தொடர்வு, அணிநயக்களைத் திறம்படக் கையாள்தல், பல்பொருள் தரும்நிலையிற் செய்யுட்களை அமைத்துக்கொள்ளல் முதலானவை இவற்றுள் பிரதான கூறுகளாகும்.

மேலே குறிப்பிட்ட அடிப்படைக் கூறுகளில் 'சொல்-தொடர்வுநிலை' என்பது மிகவும் அடிப்படையானதாகும். சிறந்த கருத்து குலாக்கத்திறன், உணர்ச்சி வெளிப்பாடு, வாசகரிடத்து உருக்காட்சியை வெளிப்படுத்தும் வன்மை முதலான விடயங்கள் பெரிதும் சொல்-தொடர்விலேயே தங்கியுள்ளன. காப்பியப் புலவன் தான் வாழ்ந்த காலத்தில் புழக்கத்திலுள்ள சொற்களைப் பொருத்தமுற் செய்யுள்களில் அமைப்பான். அதற்கும் அப்பால் புழக்கத்தில் இல்லாத சொற்களையும் வருவித்துக்கொள்வான். புழக்கத்தில் இல்லாத சொற்களுக்குள் அருகிப்பொருள் சொற்களும் புலவரால் உருவாக்கப்படும் புதிய சொற்களும் அமைத்துக்கொள்ளும். 'காப்பியம்' உருவாகும் மொழியிலுள்ள சொற்கள் மீதான ஆட்சி காப்பியப்புலவருக்கு மிகவும் வேண்டப்படுவதாகும். கம்பனுக்குக் கையிற்சொற்கள் மீதான ஆட்சி திறையவே

இருத்துள்ளதனைக் கம்பராமாயணம் காட்டி நிற்கிறது.

கம்பராமாயணம்-சொல்-தொடர்வு சொல்வணம், சொற்கையாட்சி என்பவற்றின் உச்சமாகப் பார்க்கப்படும் ஒரு காப்பியமாகும். செய்யுளின் பொருட்புலப்பாட்டுக்கு ஏற்றவகையில் சொற்கையாட்சிவினை மேற்கொண்டமைகம்பனின் தனிச்சிறப்புக்களிலே தலைவானதாகும்.

1.2 கம்பன் சொற்களைக் கையாண்டதன் கவிதைக்கு வணப்புச் சேர்ப்பது அதன் சொல்வணமாகும். கவிதைப்போக்குக்கு ஏற்ப அதன் வேகத்திற்கு ஏற்ப எத்தனொரு தடங்கலு மின்றிச் சொற்கள் வந்து அமைவது என்பது எல்லாக் கவிஞர்களுக்கும் சாத்தியப்படும் ஒரு விடயமல்ல. கம்பன் இரத்த விழிவிளக்கானவன் என்பதனைக் கம்பராமாயணத்தின் பல்வேறு செய்யுள்களும் எடுத்துமயம்பி நிற்கின்றன. 'செய்விய மதுரம் சேர்த்த நற் பொருளில் சிறிய கூரிய தீற்சொல்....' (கம்பராமாயணம், பாவகாண்டம், 93) என்ற தொடரினாலே செய்யுளின் பயின்றுவரும் சொற்கள், செம்மை, இனிமை, நற்பொருள், சிறப்பு, நுட்பம் முதலான பண்புகளையுடையவனாக இருத்தல் வேண்டும் என்பது கம்பனது கவிதைக் கொள்கையாக இருந்துள்ளமை புலனாகிறது.

கம்பனின் சொற்கையாட்சித் திறனை வருமறுபகுத்து நோக்கலாம். ஒரே சொற்களைத் திரும்பத்திரும்பக் கையாள்தல், சொற்றொடர் அமைப்பினை முன்பின்னாக மாற்றுதல், எண்ணுப்பெயர்களைக் கையாள்தல், கிமிச்ச சொற்களைக் கையாள்தல், திணைச்சொற்களைக் கையாள்தல், வடமொழிச் சொற்களைக் கையாள்தல், புதிய சொல்வாக்க முயற்சி, சொற்களை வேண்டியவாறு திரித்தல், சிலவேடைகளை அமைத்தல் முதலான வகைகளில் கம்பனின் சொற்கையாட்சித்திறனை இனங்கண்டு கொள்ளமுடிகிறது. இவை குறித்து இங்கு விடத்தில் விரிவாக நோக்குவது பொருத்தமாகும்.

1.2.1 ஓரே சொற்களைத் திரும்பத் திரும்பக் கையாளுதல்

கம்பன், தனது செய்யுட்களில் ஓரே சொற்களைப் பல்வேறு காரணங்கள் கருதித் திரும்பத்திரும்ப அமைத்துச் செய்வதனைக் காணமுடிகிறது. ஒலிநயம், பொருள் இயக்கம், உணர்ச்சிப்புலப்பாடு, அடுக்கான தொடர்ச்சிக்ருவைக் கையாளுதல், பேச்சுச் சத்தப்புலப்படுத்துதல், மயங்கிய நிலையைப் புலப்படுத்துதல், படிம உருவாக்கம், பாத்திரப்பண்பை உணர்த்துதல் முதலான பல்வேறு நோக்கங்களுக்காக இச்சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் சிலவற்றை இவ்விடத்தில் நோக்குதல் பொருத்தமாகும்.

கோசல நாட்டிற் காணப்படும் சோலைகள், காடுகள், பொய்கைகள், தடாக்கைகள், வயல்கள் முதலானவை சரசு ஆற்றின் தீர்ப்பெருக்கால் செழிப்பூறுவதைக் கம்பன் பின் வருமாறு கூட்டுகிறான்.

தாது உதயோலையேறும், கங்கைக் காடுதோறும்,
பேறு அழிந் பொய்கையேறும்,
புது மணல் - தடவகையேறும்,
மாதவி வேளிப் பூக வளையேறும்,
வயல்கள்தோறும்
ஒளிய உடம்புதோறும் உயிர் னா,
உகையது அன்றே,
(கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம் : 20)

மேற்படி பாடலில் 'தோறும்' என்ற அணைச்சொல் ஏழுமுறை மீண்டும் மீண்டும் ஒலிநயம் கருதிப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

தாடகை மீது இராமன் தொடுத்த அம்பின் செயற்பாட்டினை கூறவிழைந்த கம்பன், அளவ உருவக் கடல் உருவத்து ஆள்தகைதன் தீண்டு உயர்ந்த நிலை உருவப் புல வலியை நீ உருவ நோக்கு ஐயா! உரை உருவக் கணல் உயிர்க் கண் தாடகைதன்

கரம் உருவி,
மரை உருவி, மரம் உருவி, மண் உருவீற்று.

ஒதுவாவி!
(கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம் : 26)

என 'உருவ, உருவி' என்ற சொற்களை மீண்டும் மீண்டும் செய்யுளில் வருவிப்பதன் மூலம் இராமனின் அம்பு பலவற்றையும் உருவிக் கொண்டு செல்பின்ற அதன் இயக்கத்தை அழுதற்கு குறிப்பிடுகிறார்.

இராமன், சனகமன்னனது திருமண வில்லை இலாவகமாக எடுத்து அதிலே நான் ஏற்றியதையும் வில் உடைத்ததையும் அந்த உடைவுச் சம்பவம் ஏற்படுத்திய பேரொலியால் மிதிவைநகர் வாகிகள் அடைந்த உணர்ச்சி நிலைமிகையும் புலப்படுத்த வந்த கம்பன்,

தயரதன் புதல்வன் என்பார்; தாமரைக் கண்ணன் என்பார்;
புயல் இவன் மோர், என்பார்; பூவைவே
பொதுவும் என்பார்;
மயல் உடைத்து உலகம் என்பார்; மாரிடன்
அறவன் என்பார்;
கவர் பொரு உடனுள் னவரும் கடவுளே கண்ணன் என்பார்;
(கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம் : 42)

என 'என்பார்' என்ற சொல்லைச் செய்யுளில் மீண்டும் மீண்டும் வருவித்து அந்த உணர்ச்சி நிலையைத் தத்தொபமாகச் சித்திரித்துள்ளமைமிகை நோக்கமுடிகிறது.

அடுக்கடுக்கான தொடர்ச்சிக்ருவைச் சிலவற்றைக் காட்டுதற்கும் சொற்களை மீண்டும் மீண்டும் கையாளும் உத்திவைக் கம்பன் கையாண்டுள்ளான்.

இராமனின் திருமணக்கடங்கின் திறையில் சீதைமீன் கரக்களைப் பற்றியவண்ணம் திருமாளிகையினுள் துழைந்த போது பல்வேறு வகையான மயக்கவாத்தியங்களும் ஒருசேர முழங்கியமையை;

ஆபீட்டை போகும்; ஆபீட்டை சங்கம்;
 ஆபீட்டை நான்மறை ஆபீட்டை வானோர்;
 ஆபீட்டை மங்களை; ஆபீட்டை மங்கலம்;
 ஆபீட்டை வண்டு இனம்; ஆபீட்டை வேலை;
 (கம்பராமாயணம், பாசகாண்டம் : 93)

என்று குறிப்பிடுகின்றனர். பிற்தொகு செய்யுளில் இராமனைக் கண்ணுற்ற சீதை அவள் மீதான காதலால் மயங்கிய நிலையை 'பூச', 'வீச' என்ற சொற்களை ஒன்றுடன் ஒன்று அடுக்கிக் குறிப்பிடுவதனுடே மிக அழகாகக் கப்பிள்வருமாறு கம்பன் சித்திரிக்கின்றான்.

வாய் மென் கணைக் களி வளி, மென்
 பூசப் பூசப் புளித்து புறங்கீசன்;
 வீச வீச வெகுற்றினன், மென் குளை;
 ஆசை நோய்க்கு மருத்தும் உண்டாய்கொவோ?
 (கம்பராமாயணம், பாசகாண்டம் : 80)
 கம்பன், 'பூசுமங்கல்' விவற்றறைஉருவாக்கும் பொருட்டும் சொற்கள் சிலவற்றைத் திரும்பத் திரும்பக் கையாண்டுள்ளதனை அவதானிக்க முடிகிறது.

பல்வேறு நிலைகளிலும் புகழின் உச்சியினை ருத்த இராவணன் பிறன்மனை நயத்ததால் அழித்தமயினை;

போற்றுகளை, களைமுகளை, புகழ்களை,
 தழுவின கை பொறானம் கூற,
 சீங்களை, தீங்களை, தேன்க்கும்
 தெரிவு அரிய நிகழ்வுக் கற்பின்
 போற்றுகளை, தழுவுவான் உயிர் கொடுத்தல்
 பழி வெண்ட மீத்தல் மீளும்
 பன்முகளைத் தழுவினையோ, தீராயானைப்
 பனை இனத்த பனைத்த மாப்பாச?
 (கம்பராமாயணம், வுத்தகாண்டம் : 224)

என 'மகனை' என்ற சொல்லை மீண்டும் மீண்டும் செய்யுளில் வருவித்து பல்வேறு சிறப்புக்களுக்கும் உரித்தான இராவணன், தேவர்க்கும் தெளிவு அரிய தெய்வக் கற்பினாளரின் சீதைபைத் தழுவுவரினைத்ததால் பாற்றுகளைத் தழுவுவேண்டி வந்தது என்பதைக்

கம்பன், விடவனின் வார்த்தைகளாக அழகாகச் சித்திரித்துள்ள இறம் சிறப்பானதாகும்.

1.1.2. சொற்றொடர் சுவைமயினை முன்பின்னாக மாற்றுகல்

செய்யுளின் பொருளின் தெளிவு மற்றும் சிறப்பினை வலியுறுத்த வேண்டி, தொடரின் இறுதியில் அமைவ வேண்டிய வினைமுற்றுச் சொல்லைத் தொடரின் முதுவில் அமைத்துச் சொல்வதனைக் கம்பன் ஒருவகை உத்தியோகக் கையாண்டுள்ளதனை அவதானிக்க முடிகிறது.

இராவணனால் சிதைப்பிடிக்கப்பட்ட சீதையைக் கண்டு வர வேண்டி இவர்களை சொல்லு மீண்ட அழகுமன், இவர்கையில் சீதை பைக் கண்டமை குறித்து குறிப்பிடும் கம்பன்,

கண்டமென் கற்பிறுத்த அளர்வை, கங்களை,
 தென் தீர அளவை உடம் இவர்கைத் தென் நகல்
 அண்டி நாயக் இளி, அறக்கீ, றுளறும்
 மண்டு உள துயறும் மண்டு உறுமன் பற்றுமன்;
 (கம்பராமாயணம், வுத்தகாண்டம் : 25)

என 'கண்டனை' என்ற வினைமுற்றுச் சொல்லைத் தொடரில் முதுவில் கையாளு வதனைக் காணமுடிகிறது.

இலக்குவனுக்கும் இராவணனுக்குமான கடுமையான போரினை வர்ணிக்கும் கம்பன், போர்க்களத்தில் இலக்குவனின் செயற்பாட்டைப் பின்வருமாறு சித்திரித்துக் காட்டுகிறான். அறுத்தனை, அறுக்கி வந்த மரீத்தன , அறுத்து அழித்த பொறுத்தனை, பழிவளி பொறுத்தனை, உயிரின் போகம் வெறுத்தனை, நலனும் வேலை உதீர்த்தின் வெள்ளம் வீள மரீத்தன, மரீத்தாங்கும், மீளங்கள் மாயணைகள் என. (கம்பராமாயணம், வுத்தகாண்டம் : 145)

மேற்படி செய்யுளிலும் 'அறுத்தனை',

'பொறுத்தனர்', 'வெறுத்தனர்' என்ற வினைமுற்றுச் சொற்களைத் தொடரில் முதலில் கையாண்டுள்ளதைக் காணலாம். இவ்வாறான தொடரமைப்புக்களைக் காப்பியத்தின் பல்வேறு இடங்களிலும் கம்பன் பரவலாகக் கையாண்டுள்ளமை கருதத்தக்கதாகும்.

1.2.3. எண்ணுப்பெயர்களைக் கையாளுதல்

காவிய மாந்தர் சிவரின் செயல்களை விவரிக்கும் இடங்களில் ஒன்று, இரண்டு, துற, ஆயிரம், கோடி முதலான எண்ணுப் பெயர்களைச் செய்யுட்களில் அமைத்துப் பேசுவதும் ஒருவகைச் சொற்கையாட்சித் திறனாக அமைந்து காணப்படுகிறது.

இராமன், சீதைையை மணம் செய்தபோது கைகேசி முதலானோர் சீதைக்குப் பொன் முதலிய திரவியங்களை வழங்கியதைக் கம்பன் வருணிக்கும் போது,

என் இற வேடி பென், என்வை இல் வேடி
வண்ண அழல் கவம் மல்சையர் பென்மை,
கண் அழல் துடி, உயர் காவிரி தாகம்
பென்னிவி அனுங்கி அறையாள் பெறுமி
என்றார்
(கம்பராமாயணம், பாசகாண்டம் : 97)

என 'கோடி' என்ற எண்ணுப்பெயரைப் பயன்படுத்துவதனை அவதானிக்கமுடிகிறது. பித்திரோரிடத்தில் இத்திரித்தித்தும் இலக்குவனுக்கும் இடையே நடைபெற்ற வித போரினை வருணிக்கும் போது,

ஆயிர வேடி பல்மை அழில் மயிற்று அறக்கள்
எய்தாள்;
ஆயிர வேடி மல்சத்து அறவ துளித்து
அறுத்தாள், ஐயவர்
ஆயிர வேடி நாகக் கணை தொடுத்த, அறக்கள்
எய்தாள்;
ஆயிர வேடி நாகக் கணைகளை அறுத்தாள்,
அண்மை
(கம்பராமாயணம், புத்தகாண்டம் : 107-00)

என 'ஆயிரம்'கோடி' என்ற எண்ணுப் பெயரைப் பயன்படுத்துவதனைக் காணமுடிகிறது.

1.2.4. விளிச்சொற்களைக் கையாளுதல்

செய்யுளின் போக்கில் அதன் பொருள் சிறக்க வேண்டி, விளிச்சொற்களை அமைத்துச் செல்வதும் ஒருவகைச் சொற்கையாட்சித் திறனாக அமைந்துள்ளது.

இத்திரஜித்தின் அம்பினால் தாக்குண்டு வீழ்ந்துகிடக்கும் இலக்குவனின் திசையைக் கண்டு இராமன் கவல்குவதைக் காட்டும் கம்பன்,

தாயே நீயே துத்தையும் நீயே தவம் நீயே
சேயே நீயே தம்பீழம் நீயே தீறு நீயே
மேயே தின்றாய்; என்னை இஃதாய்;
புகழ் பராய்
நீயே; யானே, தின்னீர்தும் நெஞ்சம் வலியேனோ?
(கம்பராமாயணம், புத்தகாண்டம் : 207)

என விளித்து சொல்வதுபோலே குறித்த உணர்வுச் சூழலைக் கண்ணாள்சே கொண்டு வந்து சேர்ப்பதனைக் காணமுடிகிறது.

சீதைையை இராவணன் குழ்ச்சிசெய்து கவர்ந்து சென்றபோது சீதை தன்மன் எதிர்ப்பட்ட இயற்கைப் பொருட்களை நோக்கி இரங்கிப்பாடும் செய்யுள் வருமாறு அமைகிறது.

மணையே! மரணே! மயிணே! குயிணே!
கணையே! மீணையே! களிணே! மீயிணே!
நிணையே! உயிணே! நிணையே! மீயிணே!
கணையே! வலியே! குணையே! உணையே!
(கம்பராமாயணம், ஆரணியகாண்டம் : 75)

மேற்படி செய்யுளில் சீதை தனது மனத்துயரத்தை மலை, மரம், மயில், குயில், கலை, பிணை, களிற்று முதலானவற்றிடம் எடுத்துச்சொல்லும் வகையில் விளித்துப் பேசுவதாகக் கம்பன் காட்டுவது இலக்குவன் சிறப்புடை யதாக அமைகிறது.

வாலிவதைப்பாடலத்தில் இராமனின் அம்பி
வால் வதைப்பட்டு உழன்ற வாலி; இராமன்
தன்படு அம்பெய்வாயைக்காண மொழிகேட்டு,
மனம்மாறி அவனைத் துழிப்பதாக வரும்
செய்யுள் வருமாறு.

முடிவுக் கணியால் வய்று நாய் தமுளவின்
ஆவிபோம் வேணவாய் அறிவுத்து அருளிணாய்
முயர் நீ முடிவன் நீ முறியும் நீ என்றும் நீ
பாவம் நீ தருமம் நீ பாவமும் நீ உறவும் நீ!
(கம்பராமாயணம், கீட்டித்தாகாண்டம் : 129)

என 'நீ' என்ற சொல்லை எட்டுமுறை
தொடர்ந்து விளக்குக. குறுவதனுடைய வாலியின்
மனமாற்றத்தின் உண்மைத்தன்மையினைவும்
பக்குவத்தினைவும் கம்பன் எடுத்துக்
காட்டியுள்ளான்.

1.2.5. திசைச் சொற்களைக் கவயாஜுதம்

கம்பராமாயணத்தில் செய்யுட்கள்
பலவற்றிலும் பல்வேறு வகையான திசைச்
சொற்களைக் கம்பன் ஆழமாகப் பயன்படுத்திச்
சென்றுள்ள தன்னைக் காணமுடிகிறது. தெயுங்கு,
கண்டம் முதலான மொழிகளில் வழங்கும்
சொற்கள் இவற்றில் சிலவாம்.

கிதைமீள்திருமணத்தின் பொருட்டு மிதிவை
மாணிகைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்ற தசரதனின்
படைவீரர்களை வருணிக்கும் போது.

தேவன் மிடைத்தன, துளாம் மிடைத்தன;
வான் மிடைத்தன, வள்ளியின் மிடைத்தன;
தூள் மிடைத்தன, தம்மீ மிடைத்தன;
ஆள் மிடைத்தன, ஆய் மிடைத்தன
(கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம் : 29)

என, "தம்மீ" என்ற தெயுங்கு (Telugu)
மொழிச்சொல்லைத் தாமரைவைக் குறிப்பிடப்
பயன்படுத்தியுள்ளமையைக் காணமுடிகிறது.
'இராவணன் மந்திரப்படலத்தில்', 'அக்கட'
என்ற கன்னடச் (Kannada) சொல்லை,

திக்கவன் வளி; இன; தேவா; மிவல்லிவ;
முக்களால் கரிவையார் தூண் இன்றாமடி
எக்கடும் துயத்தின வளிவா; ஆள் மவீன்,
அக்கட, இராவணந்த, அணாக்க, ஆற்றுவீ!
(கம்பராமாயணம், எழ்த்தாகாண்டம் : 12)

என, 'விவக்கத்தக்கது' என்னும் பொருளில்
கம்பன் கவயாஜனும் மந்தனைக் காணமுடிகிறது.

1.2.6. வடமொழிச் சொற்களைக் கவயாஜுதம்

வடமொழிக்கவப்பினால் தமிழின்
மொழி நடை மேலும் அழகுபெற்றது.
"வடமொழிக் கவப்பினாவே தனித் தமிழறு
டைவ ஒளித்தன்மை தெழிழ்ச்சியற்றது.
தமிழ்மொழியின் ஒளி, வேற்றுமொழியின்
ஒளி போடு இவைய்து செல்வமுயல்று, தானும்
சிறிது வேறுபட்டு, வேற்றொலியையும் சிறிது
வேறுபடுத்தி, இரண்டும் தெருக்கி ஒன்று
பட்டன. இவ்வொன்றுபட்ட நிலையைக்
கவவை உலோகத்திற்கு ஒப்பாகச் சொல்வதாம்.
உலோகங்கள் தனித்திருக்கும் நிலையில்
அத்தனைவாகப் பயன்படுத்துவதில்லை.
ஆனால் பிறஉலோகங்களோடு கலந்துநிற்கும்
கவவைநிலையில் பல புதுத்தன்மைகளைப்
பெற்று பல சுருவிகளைச் செய்வதற்குப் பெரி
தும் பயன்படுகின்றன. இதைப்போன்றே
தனி நிலையில் தமிழ் மூன்னைவிதும்
சிறந்ததொரு கருவியாக மாறிற்று....." என
வடமொழிக்கவப்பினால் தமிழ்மொழி
அடைந்த நன்மைகளைப் பற்றிப் பேராசிரியர்
என். வையாபுரிப்பிள்ளை குறிப்பிடுவது
இவ்விடத்தில் கருத்தக்கதானும். (வையாபுரிப்
பிள்ளை, என். கம்பன்களியம், ப. 106).

ஆரியப்பண்பாடு மற்றும் வடமொழி
நூலுணர்ச்சி மிகுதிப்பாடு ஆகிய காரணங்
களினால் வடமொழிச் சொற்கள் மிகுதியாகத்
தமிழில் புகுத்தொடங்கின. கம்பன்,
தொக்காப்பியரின் கருத்தினை உள்வாங்கி
வடசொற்களுக்குரிய சிறப்பெழுத்துக்களை

நீக்கி இருசாசர் மொழிக்கும் பொதுவாகிய எழுத்தாய் அமைத்த சொற்களைக் காவியத்தின் பல்வேறுடிகளிலும் பொருத்தமுற அமைத்துக் கொண்டான்.

இதனால் ஓசையைவும் இனிமையைவும் கலந்து புதிய ஒரு கவையைக் கம்பராமாயண மொழிநடை காட்டியதெனலாம்.

1.2.7. புதிய சொற்களைக் குவந்தி

கம்பராமாயணத்தில் பல்வேறு இடங்களிலும் அலுவலரை இல்லாத பல்வேறு புதிய சொல்லாக்க முயற்சிகளைக் கம்பன் செய்ய முனைந்துள்ளமைகளைக் காணமுடிவிறது.

வான் கடர்ச் சேத வெண்மை வந்து இடை வாய்க, நோக்கி வீள் கடர் வீள் நறுமண் வண்ணம் வீழ்ந்த போல் அங்கல் வண்ணம் வான் கடர் முளைத்து கற்றின் கணினியக் கண்ணின் கண்டான் (கம்பராமாயணம், ஆரணியகாண்டம் : 58)

இங்கே சீதைையைக் கம்பன் 'கற்றின் கணினி' என்னும் புதிய சொல்லாட்சியால் குறிப்பிட்டு கின்றான்.

மீதினைக்காட்சிப்படலத்தில் சீதைையை வருணிக்கும் கம்பன்,

தேவபாளைய	-	தேவபாண்ட	(கம்பராமாயணம், பாசிரம்; 10)
வலிட்டன்	-	வலிட்டன்	(கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம்; 76)
விஷிட்டன்	-	விஷிட்டன்	(கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம்; 78)
ஜோதி	-	ஜோதி	(கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம்; 103)
கொண்டியா	-	கொண்டை	(கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம்; 103)
ராமா	-	இராமன்	(கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம்; 117)
சேரநாமாதா	-	உலகிண்பாதா	(கம்பராமாயணம், ஆரணியகாண்டம்; 9)
ஹாணி	-	சாணி	(கம்பராமாயணம், ஆத்தகாண்டம்; 11)
புன்பக விமானம்	-	புட்டக விமானம்	(கம்பராமாயணம், சுத்தரகாண்டம்; 43)
விபிஷணா	-	விண்ண	(கம்பராமாயணம், சுத்தரகாண்டம்; 110)
அஷ்டமூர்த்தி	-	அட்டமூர்த்தி	(கம்பராமாயணம், கிட்டித்தாகாண்டம்; 40)

இச்சொல்லாக்க முயற்சிகள், குறித்த செய்யுட் கூட்டுக்கு வளப்பை வழங்குவனவாகவும், பொருட் செறிவை மிகுவிப்பனவாகவும் அமைத்து காணப்படுகின்றன.

சூர்ப்பனைகப்படலத்தில், இராமன்மேல் ஆசை கொண்டு அவனோடு சூர்ப்பனைக உரையாடல் செய்யும் போது, சூர்ப்பனைக காணாமறு வந்த சீதைையைக் கம்பன் வருமாறு காட்டுகிறான்.

கெடும்பும் வேலும் கூற்றும் வண்ணம் இவ்வண்ணம் வெய்யும் வெய்யும் வண்ண மதர்க்கும் வீழ் கெண்டான்; வண்ணம் தண்ணமத்து அன்று அகம் குன்றும்; கவரும்; தீன் கண்ணம் புண்ணம், கண்டு உருக, பெண்கனி தீன்றான் (கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம் : 32)

எனச் சீதைையை 'பெண்கனி' என்ற சொல்லாட்சி கொண்டு குறிப்பிடுகிறான்.

எனக் கட உணங்கு பேறு என உணர்வுஇனி,
உருவின் நறும்

மேலும் 'சூசிப்பனைகைப்படலம்,' 'முதற் போர்புரிப்படலம்' முதலான படலங் களில் 'துயித்த' என்ற புதிய சொல்லாட்சி கொண்டு துன்புபடுத்தப்பட்ட நிலைமையைக் குறிப்பிட்டுறாம்.

கொணை துயித்து உயர் கொடுங் கடுங் காயின், அக்
கொடியாய்
முனை துயித்து உயர் முக்கினை நீக்கிய ழாத்தம்,
மலை துயித்தென, இயவளங் கலைவுடை கைத்த
தனை துயித்தத்த நாய் கொள்ளுது ஒத்தம்
ஒத்தினை

(கம்பராமாயணம், சூலவியகாண்டம் : 96)

மேல்வரும் செய்புள், இராவணனின் தலை
களைத் துணித்தற் பொருட்டு நன்னாள்
கொண்ட தன்மைகினை வருணிப்பதாக
உள்ளது.

புத்தகாண்டத்திலே இலக்குவனுக்கும்
இராவணனுடைய அரக்கர் சேனைக் குயி
டைமில்லடைபெற்ற போரில் அரக்கர் சேனை
கண்ட பாரிய சேத்தினைக் கம்பன் வருமாறு
காட்டுகிறார்,

தேர் வளம் துயித்த வாயின் தீரம் எனம் துயித்த
செய் கள்
கள் எனம் துயித்த விள் கழல் வளம் துயித்த கண்ட
தளர் எனம் துயித்த நின்ற கறுவளம் துயித்த தம்மம்
போர் எனம் துயித்து கொண்ட புழுவளம்
துயித்தபோல
(கம்பராமாயணம், புத்தகாண்டம் : 150)

மேற்படி பாடலில் அரக்கர் சேனையின்
தேர், குதிரைகளின் வலிமை, யானைகளின்
வலிமை, அரக்கவீரர்களின் வீரக்கழல்கள்,
கழுத்து மாலைகள், வீற்கள், போர்-ஆற்றல்,
அதுவரை சட்டி வைத்திருந்த புகழ் எல்
லாம் துண்டுதுண்டானமைமையைக் குறிக்கக்
கம்பன் 'துயித்த' என்ற சொல்லைக்
கையாண்டுள்ளதைப் பார்க்கமுடிகிறது.
மேலும் சில இடங்களில் 'அற்ற' என்ற

சொல்வாட்சியினையும் (கம்பராமாயணம்,
புத்தகாண்டம் : 148) இதே பொருளில் கம்பன்
கையாண்டுள்ளமை குறிக்கத்தக்கதாகும்.

1.2.8. சொற்களைத் திரித்து அமைத்தல்

செய்புள்களில் பொருளுக்கேற்றவாறு
அதில் வந்தமையும் சொற்களைத் திரித்து
அமைப்பதும் ஒருவகைச் சொற்கையாட்சித்
திறனாகக் காணப்படுகிறது.

மீட்சிப்படவத்திம் இராமன் பறினாங்கு
ஆண்டுசுலைம் வளவாசம் முடித்து நாட்டுக்குத்
திரும்பி வரவேண்டிய நாள் இன்றுதான்
என சொலிடர் பரதனுக்குச் செய்தி சொல்ல,
அதனைக் கேட்ட பரதன் தன்னை மறந்து
வீழ்நவைச் சித்திரிக்கும்போது,

என்ற பொத்தது இராமன் வணத்தினட்
வென்ற பொத்தது அங் உரை செய்க்தை
வென்ற பொத்தது வீறும் வீழ்த்தமை,
கொன்ற பொத்தது உயிர்ப்புக் துறந்தகளம்
(கம்பராமாயணம், புத்தகாண்டம் : 280)

என 'போது' என்ற சொல்லை மேற்படி
செய்புளில் 'பொத்தது' எனத் திரித்துக்கையாண்
புகும்பதனைக் காணமுடிகிறது.

1.2.9. சிலைடைகளை அமைத்தல்

சிலைடை இருவகைப்படும். சொற்களைப்
பிரிக்காமல் அச்சொற்களுக்கு இரு பொருள்
அமைத்துச் செய்வது செய்பொழிச்சிலைடை
ஆகும். சொற்களைப் பிரிக்கின்ற நிலையில்
இருபொருள் அமைவது பிரிபொழிச்சிலைடை
என்பப்படும். கம்பராமாயணத்தில் பெரும்
பாறும் செய்பொழிச்சிலைடைகளை பரிந்துள்
ளதைக் காணமுடிகிறது.

இராமனைக் கண்ட சீதை அவன்மேல்
காதல் கொண்டு அதனால் தன்பழந்துத்
தனது நிலையைக் கடவை நோக்கிக் கருகின்ற
நிலையைக் கம்பன் வருமாறு சிலைடை
பயன்பாட்டுக் காட்டுகிறார்.

இவ்வாறான போல, மழைத்து வீழ்ந்து, அடக்கம் என் கதனை என் அழ்ச்சியைபோ? உடல் ஒய்வுறு நாளும், உறங்கணவனம்? கடலை உணர் நீயும், ஓர் கண்ணிவணம்? (கம்பராமாயணம், பாசகண்டம் : 11)

மேற்படி செய்யுளில் கடலுக்கு வளை சோர்ந்தலானது அதன் வெவ்வேறுபாடான சங்குகள் கடலுக்கு வெளிப்புறத்தே சிந்துதலையும், எழுத்துவிழுதல் என்பது அவைகள் ஆர்ப்பரிந்து எழுந்து மடங்கிக் கீழே வீழ்தலையும், உடல் ஒய்வுறுதல் என்பது கடலின் உடம்பாசிய நீர் தள்ளாடுதலையும், உறங்காமை என்பது இரவுபகல் என்னாது அவைகள் ஆர்ப்பரித்து இருத்தலையும் குறித்து நின்றிருந்து, மறுபுறத்தில் சீதைக்கு வளைசோர்தல் என்பது, அவள் கைவிரிவான வளையங்கள் உடல் மெலிதலால் சுழன்று வீழ்தலையும் எழுந்து விழுதல் என்பது எழுமூலன்று அது முடியாமல் கீழே வீழ்தலையும், உடல் ஒய்வுறுதல் என்பது உடம்பிய வலிமை ஒழிதலையும், உறங்காமை என்பது காதல் துன்பமிகுதியால் இரவு முழுவதும் உறக்கம் கெடுதலையும் குறித்து நின்றிருந்து.

அடிவரை

கம்பராமாயணத்தில் செய்யுட்கள் பலவும் கம்பனின் சொல்-ஆட்சித்திறனைப் புலப்படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளதனை நோக்க முடிவிறது. சொற்கள் தனியே நிற்கும் நிலையில் அவற்றுக்கான முக்கியத்துவம்

குறைவாகவே காணப்படுமும், ஆயினும் இச்சொற்கள் செய்யுள்வடிவத்துக்குள் பொருட்புலப்பாட்டுக்கு ஏற்ப பொருத்தமான இடத்தில் வந்தமையும்போது அவற்றுக்குத் தனிமதிப்பு வந்துவிடும். கவிஞரின் உணர்ச்சிக்கும் அதைக் கற்பவரின் உணர்ச்சிக்குமிடையில் சொற்களும், சொற்பொருளும் ஒலிவழமும் அமைந்துள்ளன. செய்யுளின் உயிர்ப்பே அதன் சொற்களின்தான் பெரிதும் தங்கியுள்ளது. இந்த விடயம் குறித்த பூரண அறிவைக் கம்பன் கொண்டிருந்தான் எனக்கருதுமுடியும். சொற்கையாட்சிநிலையில் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டுள்ளான் இந்த உத்திகள் கம்பனைப் கவிஞர்களிடமிருந்து வேறுபடுத்திப் பார்க்க வைப்பவனாக உள்ளன. காப்பியக்கட்டமைப்பொன்றில் மொழிநடைக்கான முக்கியத்துவத்தைக் கம்பன் தெளிவாக உணர்ந்ததன் வெளிப்பாடாகவே அவனது சொல்வளம், சொல்தேர்வு, சொற்கையாட்சி முதலானவை அமைந்து காணப்படுகின்றன. தமிழுக்கு இயல்பாக அமைந்த தேரிய பெருமித நடையோடு சொற்கள் கம்பராமாயணச் செய்யுட்களில் பொருத்தமாக வந்தமையும் நிறன் வியக்கத்தக்கதாக உள்ளது. கம்பனது சொற்கையாட்சித்திறன், தெளிவு, கருக்கம், ஓசை, இனிமை, அழகு, கவை முதலானவற்றை ஒருசேர வாசகனிடத்துக் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பதாக உள்ளது என்பதும்.

குறைபாடுகள் விவரப்பேர்ப்புகள்

1. கம்பராமாயணம், பதிப்பாசிரியர்கள் அ.ச.ஞானசம்பந்தன்; தெ. ஞானசுந்தரம், கங்கை புத்தகநிலையம், சென்னை, மே, 2002.
2. கிருட்டிணமாதச்சாரி, சொ. இரா., கம்பரது கவிதைநடை (சென்னைப் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு), பதிப்பிக்கப்படாதது அரசினர் ஆலுவர் கல்லூரி, கும்பகோணம், 1987.
3. சிளிச்சாமி, து., தமிழில் காப்பியக்கொள்கை, (இரண்டாம் பகுதி), தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, தஞ்சாவூர், 1944.
4. சுப்பிரமணியன், ச. வே., இளங்கோவும் கம்பனும், உலகத்தமிழ்த் கல்வி இயக்கம், சென்னை, 1986.

5. சுப்பிரமணியன், ச. சீல, சும்பன் இலக்கிய உத்திகள், மெய்யம்மை பதிப்பகம், காரைக்குடி, 1982.
6. ஞானசம்பந்தன், அ. ச., சும்பன் - புதியபார்வை, சும்பன்சுழுகம், சென்னை, 1984.
7. மாணிக்கம், வ. சுட., சும்பர், மணிவாசகர் தூவகம், சிதம்பரம், 1974.
8. மாணிக்கம், வ. சுட., காப்பியப்பார்வை, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1990.
9. வைபாபுரிப்பிள்ளை, என்., சும்பன்காவியம், தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, 1957.
10. வைபாபுரிப்பிள்ளை, என்., காவியகாவம், தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1962.
11. ஜகதநாதன், கி. வா., தமிழ்க்காப்பியங்கள், அறுதநினைவம், சென்னை, 1955.
12. Aiyar, V. V. S., Kamba Ramayana : A study, Bharatiya Vidyabhavan, Bombay, 1955.
13. Clark, John., History of Epic Poetry, Macmillan, London, 1964.
14. Dakshayani, K. V., The metres in Kambaramayanam, Annamalai University, Annamalai Nagar, 1979.
15. Eliot, T. S., The use of poetry and the use of Criticism, Oxford, 1948.